

E.ON és un colós jove, crescut gràcies al suport de l'anterior govern socialdemòcrata-verd de Gerhard Schröder, "l'amic dels amos", com se l'anomenava, i amb una pica a la Baviera del conservador Edmund Stoiber. El cop sorpresa contra l'opa de Gas Natural està encara per decidir, com també ho està quins interessos "nacionals" guanyaran la partida. El que està clar és que l'oferta de l'anomenat "cavaller blanc" respon a una estratègia de llarg recorregut: trencar els marges de l'imperi alemany per esdevenir el líder mundial.

E.ON, l'imperi alemany amb bons "amics"

La premsa alemanya encara no ha acabat de pair tot el rerefons polític que des de fa mesos envoltava l'operació Endesa - Gas Natural. L'aposta de José Luis Rodríguez Zapatero per Gas Natural, les reaccions del PP i els efectes col·laterals en la discussió de l'Estatut de Catalunya sonen a ciència-ficció en un país on ni tan sols la premsa més seriosa sembla tenir clares les constel·lacions polítiques espanyoles -com ho palesava la setmana passada el *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, que il·lustrava amb una fotografia de senyeres catalanes el titular sobre el darrer comunicat d'ETA.

Per als grans diaris nacionals, el cop d'E.ON és senzillament una acció sorpresa, destinada a col·locar en situació de lideratge mundial un conglomerat energètic nascut fa sis anys de la fusió de dues empreses, VeBa AG i Viag AG, a les quals el 2002 es va afegir la participació a Ruhrgas.

L'arquitecte d'aquesta operació és l'actual president d'E.ON, Wulf Bernotat, un empresari de 57 anys que va començar la carrera en un dels grans

consorcis petrolers -Shell- i que un cop arribat al seu càrrec actual es va fixar l'objectiu de convertir el seu conglomerat en el consorci energètic més poderós del món.

Ho té, suposadament, a l'abast de la mà. O almenys així ho saludava la premsa alemanya l'endemà que saltés la notícia del cop sobre Endesa. E.ON no solament sortia definitivament relançat respecte a la competència interna alemanya -RWE-, sinó que a més ha entrat en pràcticament l'últim mercat europeu -tret d'Itàlia i França- encara lliure de mans estrangeres, escribia el diari econòmic *Financial Times Deutschland*, mentre la majoria dels altres titulars anunciaven ja el futur nou lideratge mundial d'un colós alemany.

El problema vénen quan en aquesta mena d'operacions es barregen termes com ara "interessos nacionals" o estatals. La mateixa E.ON va sorgir de la filosofia de Schröder d'afavorir la creació de grans conglomerats per a conquerir el món. Ara, aquest principi podria esdevenir un regal amb trampa, tenint en compte que uns interessos

nacionals -els alemanys- topen a uns altres -els espanyols.

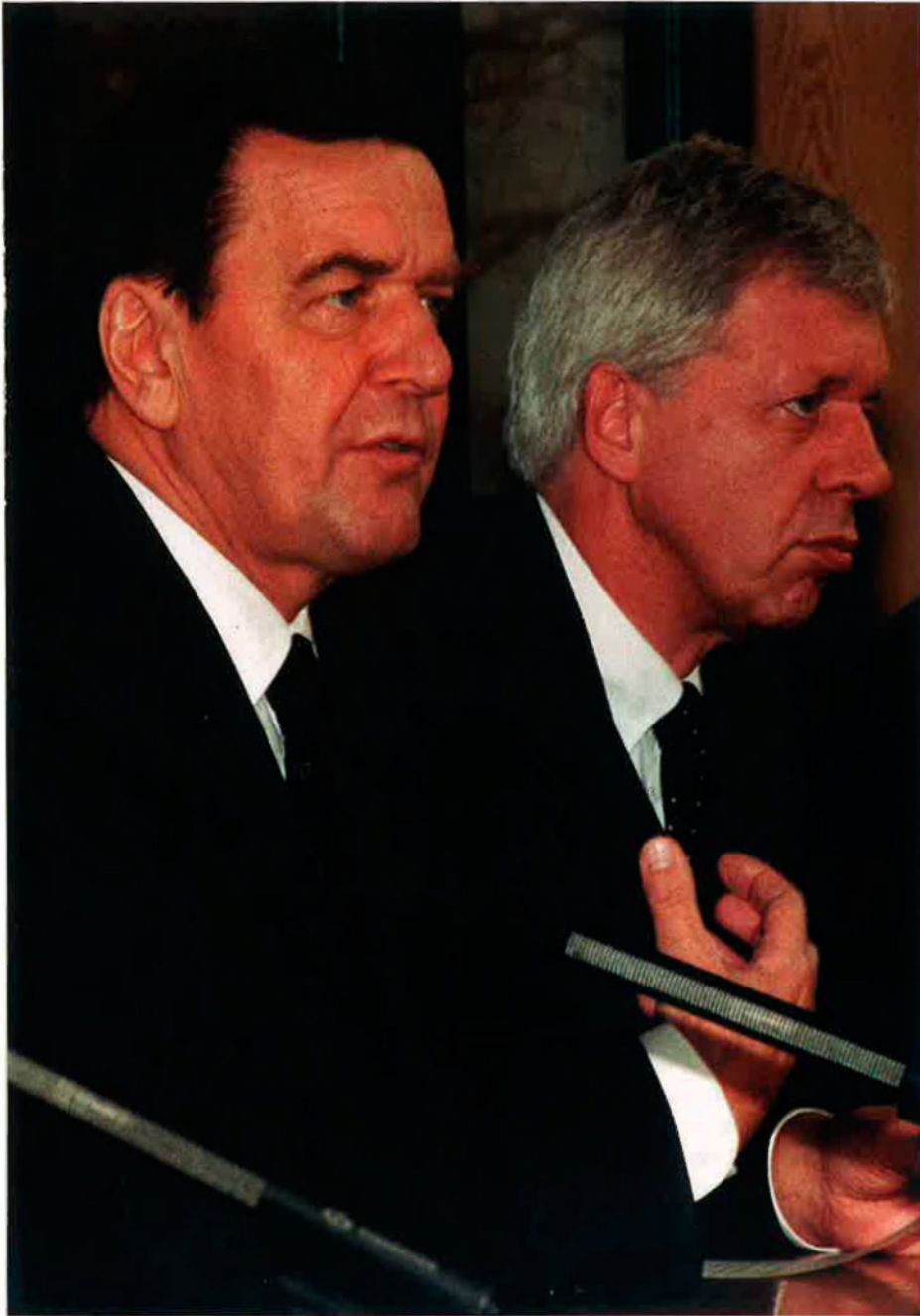
A Alemanya, els lligams entre la política i l'empresariat són tot el contrari subtils. La decisió de Schröder de conformar-se amb a ser un jubilat polític que va donant conferències al món, sinó que vol col·locar-se al capdavant del consell de vigilància del gasoducte russoalemany del Bàltic, va ser una decisió controvertida, perquè era clarament una operació manegada "entre amics" -amb el president rus, Vladímir Putin en la recta final del govern roig-verd del canceller i quan tot apuntava que no repetiria constel·lació de govern.

No era una decisió elegant, Schröder va fer ostentació de poc tacte polític però al marge d'això no hi havia cap més a dir.

Més o menys el mateix passa ara amb la visió que es té a Alemanya del cop d'E.ON sobre Endesa. Schröder pot que no ha intervingut directament en l'operació, tot i que el gasoducte és un projecte a mitges entre el rus Gazprom (51%) i la filial d'E.ON Ruhrgas (49%). Però de moment aquest cop ha recuperat actualitat el nom d'un dels seus antics ministres, Werner Müller, un independent que va formar part del seu equip econòmic i que paral·lelament estava a sou de Veba.

Schröder i Müller no compartien una aliança política, però sí idèntica concepció del terme "campions nacionals" aplicats a la indústria. Apuntats a aquest concepte va esquivar E.ON l'any 2002. una prohibició de les autoritats de la competència de fusionar-se amb Ruhrgas. L'aleshores canceller conegut per les seves sortides de jugador de pòquer, es va treure un altre la mànega, l'anomenada "autorització del ministre" -aleshores, Müller- permet aprovar operacions considerades d'interès nacional. Formalment, va ser Müller qui va signar el protocol -per la seva vinculació a Veba-, sinó el seu secretari d'Estat, Alfred Tacke. I així va la llei, feta la trampa.

Müller va deixar de pertànyer al grup ministerial de Schröder poc després per tornar al món al qual, de fet mai no havia deixat de pertànyer: l'empresa pública considerada d'"interès nacional", com és la presidència del consell de vigilància de Deutsche Bahn -la xarxa de ferrocarrils alemanya.

L'excancellor alemany Gerhard Schröder (esquerra) i el seu ministre d'Economia, Werner Müller.

Els vincles polítics d'E.ON amb la socialdemocràcia no neixen ni moren en Schroeder. Forma part de la tradició de l'empresariat de Renània del Nord-Westfàlia, on té el seu origen aquest conglomerat energètic.

També forma part de la pràctica parlamentària alemanya –i està, a més, ratificat per una sentència del Tribunal Constitucional de 1975– que els diputats puguin continuar exercint les seves professions d'origen i percebent altres ingressos. Estan obligats a declarar a la

E.ON va sorgir de la filosofia de Schröder d'afavorir la creació de grans conglomerats alemanys per a conquerir el món

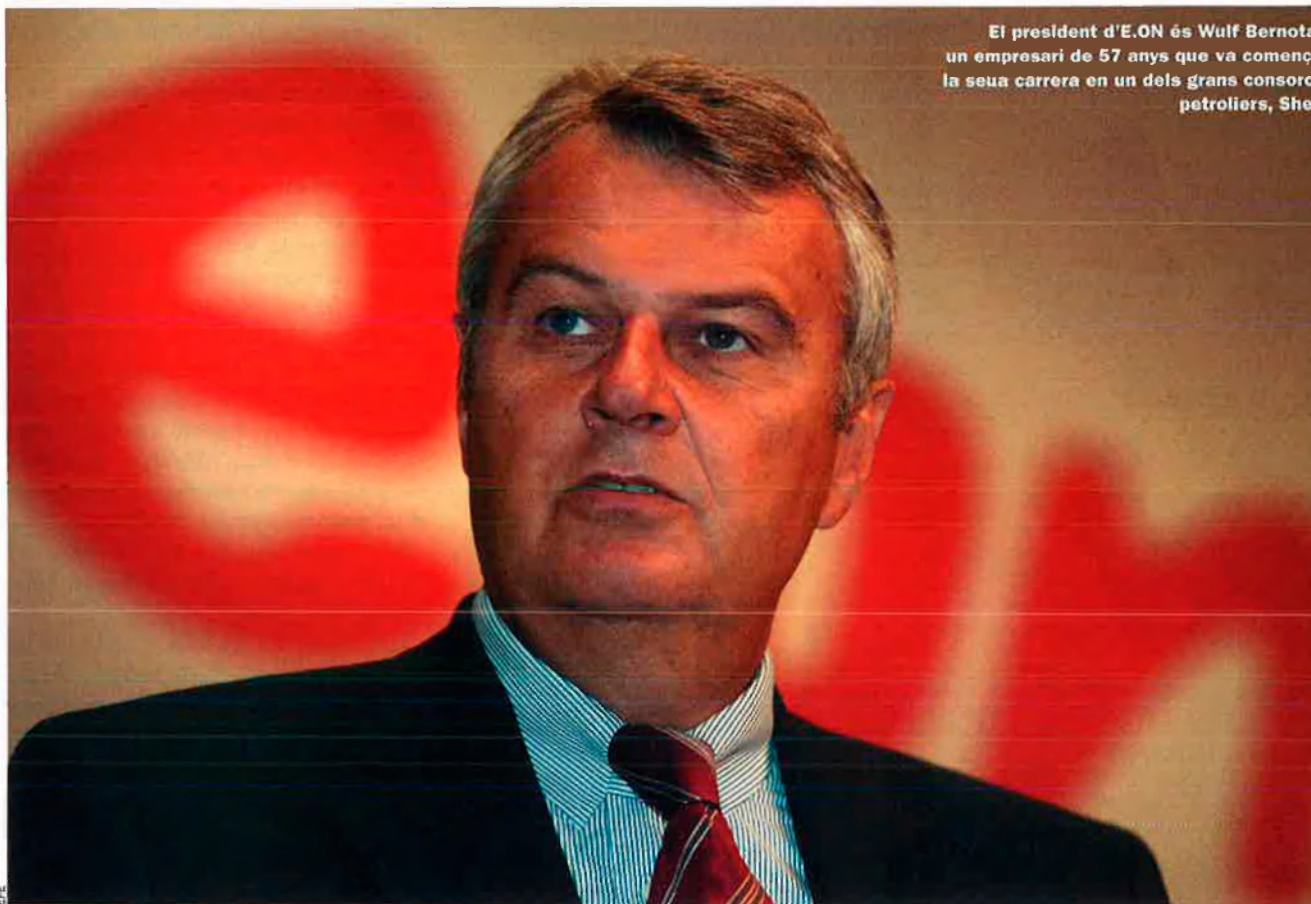
presidència del Parlament quines són aquestes "altres activitats" i sobresous de l'empresa privada, però no a concretar-ne l'import. En els últims anys, uns quants diputats del SPD han perdut el seu escó per no haver declarat a temps que continuaven en nòmina de consorcis com Volkswagen, per exemple, ni tampoc haver aclarit en concepte de què cobraven el que cobraven. Però com que la qüestió tampoc no és exclusiva del SPD, sinó que també hi ha hagut dimissions en les files conservadores –la més sonada, la del secretari general Laurenz Meyer, el desembre de 2004– la cosa no va anar més enllà d'un petit escàndol mediàtic.

No és probable que ara, en temps de la gran coalició entre les forces conservadores d'Angela Merkel i la socialdemocràcia, hi hagi tampoc grans interpel·lacions parlamentàries sobre la pràctica del *lobbyisme* entre polítics i empreses. Els primers cent dies de govern de la gran coalició han estat una bassa d'oli, dominada per les estrenes internacionals de la primera cancellera de la història alemanya i la manca absoluta de moviment en política interior. Cent dies de gran coalició han estat també cent dies d'absència d'oposició efectiva, ja que els partits en el govern representen el 70% del Parlament.

A E.ON hi ha també una mena de gran coalició. Als vincles del consorci amb la socialdemocràcia s'afegeixen els que manté amb el poderós estat de Baviera, feu en solitari de la Unió Cristianosocial bavaresa (CSU), braç de la Unió Cristianodemòcrata (CDU) de Merkel i tercer soci de la coalició.

La seu d'una de les seves filials, E.ON Energie, és a Munic i l'estat bavarès té un 2,5% de les accions de la casa matriu –és a dir, més o menys la meitat del que tenia a principi d'any, ja que en els darrers mesos s'ha tret del damunt nombrosos paquets d'accions en una operació un pèl sospitosa, que fa pensar en un propòsit clar de desfer-se a correuita de la participació pública i esborrar traves a la fusió amb Endesa.

El Govern de Merkel ha tractat de mantenir la política més neutral possible respecte al conflicte d'"interessos nacionals" que trepitja l'operació d'E.ON. Els portaveus de la cancellera han repetit la versió de la Moncloa, que

El president d'E.ON és Wulf Bernota, un empresari de 57 anys que va començar la seua carrera en un dels grans consorci de petrolers, Shell.

aquesta va "parlar" amb Zapatero dimarts, 20 de febrer, suposadament per preparar-se mútuament per a la notícia que l'endemà, cap a les 8.30 del matí, havia de provocar el terratrèmol econòmic, borsari i polític.

Oficialment, el Govern de Berlín no es vol ficar en una qüestió "estrictament empresarial", diuen els portaveus

de Merkel. La cancellera no vol embrutar-se les mans en una qüestió en què, de nou, acabarà sortint, amb lletres més grans o més petites, el nom del seu predecessor i la socialdemocràcia, el soci que ha fet possible aquests tranquils cent primers dies de gestió.

Al seu ministre d'Economia, Michael Glos, de la CSU, un home impulsiu, se

li va escapar el mateix dimarts la seua "satisfacció" per una operació "posada en marxa" que es va fer a Alemanya". El bavarès Glos és l'home amb qui haurà de tractar directament José Montilla, en cas que tiri endavant el cop alemany sobre Endesa.

Gemma C. Segura

Breus

El sou dels catalans, congelat des de fa cinc anys

El salari mitjà real d'un català el 2005 es va situar en 1.669 euros, el mateix que l'any 2000. Així ho conclou l'indicador laboral de comunitats autònomes que elaboren IESE i Adecco. Una de les explicacions que donen els responsables de l'estudi és que a Catalunya, el gruix de la creació d'ocupació es concentra en sectors de baixa qualificació. I a més, cal sumar la inflació més descontrolada a Catalunya, tot i que aquest és un factor conjuntural. El motiu estructural és la baixa productivitat. Però el pitjor encara no ha arri-

bat. I és que un estudi preveu que la situació, lluny de millorar, es trobarà amb més retrocessos en el poder adquisitiu i una frenada en el ritme de creació d'ocupació.

La Caixa es desfà de la seva filial francesa

El Grup La Caixa s'ha aliat amb el grup Boursorama per crear un nou grup de banca directa a França. El negoci s'ha tancat entre CaixaBank França i la filial francesa de La Caixa, i suposant la venda de CaixaBank per 284 milions d'euros, 109 dels quals s'hauran de pagar en efectiu, i la resta amb l'emissió d'accions de la nova societat. Seguint amb La Caixa, l'objectiu de l'operació és "crear una estructura única que correspongui amb una oferta completa, innovadora i rendible de productes i serveis bàsics, potenciant Internet com a canal"